

Negyvenkét építőtábor nyílik

Az idén tizenharmadszor szervezik meg a diák-építőtáborokat. A KISZ-központban elmondták: a 38 központi táborban 29 ezer, az öt egyetemi táborban pedig 1500 fiú és lány dolgozik majd négy turnusban. Június 28-tól augusztus 22-ig kéthetes időközben váltják egymást. Természetesen nemcsak hazai, hanem külföldi cseretáborozásokat is szerveznek. Ennek keretében mintegy 700–800 középiskolás és egyetemista utazik majd a különböző szocialista országokba. Emellett koedukált nemzetközi építőtábor is létesül. (MTI)

Van, aki bevallja?

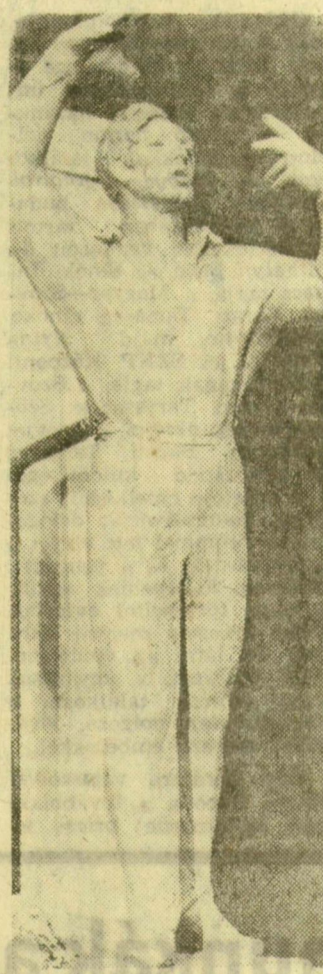
A címben foglalt kérdésre felelve: úgy látszik van. Történetünk főhőse is erre esküdzött, miközben városzerte lobogtatta a sűrűn telegélt papírlapot: íme elárulták magukat! Mondtam én, hogy kibújjak a szög a zsákból! Az írományon pecsét ékeskedik. Tartalmát tekintve pedig csupa negativumból áll, mely negativumok történetünk főhőse, illetve a munkájára vonatkozó dörgedelmeinkbe torkoltnak. Mindeme

dörgedelmeket viszont egy ilyen mondat vezeti be: — Ellenérzéseink alapján megállapítottuk... Ej, ej, hát csakugyan: van aki bevallja, hogy ellenérzések vezetnek egy ilyen eljárás kapcsán? Történetünk hőse, azaz szenvedő alanya legalábbis esküszik rá, hogy itt erről van szó. Ekkorát, úgy mond nem téved, het egy gépirónó. S az se valószínű, hogy valami jótélelő hazugságvizsgáló szerkesztővel kombinálta volna az írógé-

pet, hogy az ellenérzésből ellenérzés szülessen. Marad tehát a következtetés; mégiscsak van, aki bevallja. S a gépet betűk szépen megörökítik az őszinteségi rohamot: íme volt a huszadik század hetvenedik esztendőjében olyan vezető is, aki nem ellenérzéseit, hanem ellenérzéseit alapján ítélkezett. S még arra is volt bátorsága, hogy ezt írásba adja — tanulságul minden vezetőnek s minden koroknak. S. M.

Vitték a fényes szellők

A folyosón a sétáló terület mindössze tíz lépésnyi hosszú. Akkor, mint egy börtöncella. Kicsit az is, csak itt, a gyógyintézetben a folyosófalak, a szobák, az ágyak, a szekrények fehérek és pontos, meghatározott időben szölgélik a piszamas „elítélteket” reggelihez, uzsonához, ebédhez, vacsorához. A lépcsőn először kettő, három, öt, hét, kilenc, tizenegy, tizenhárom, tizenöt, majd tizenhét fokot számolt oda és vissza Kelemen Kristóf szobrászművész. Az előtt szinte lökte, vágta a rohanás, kettőseivel, hármasával szedte lába alá a lépcsőket. Most pedig csak óvatosan csusszan rajtuk, mint a járnai tanuló gyerek vagy a nagyon vénember, közel a száz esztendőhöz.

cserző fényes szellőket, a várost, Szegedet, amelyben honfoglaló fiatalok voltak. A betegágy sem tudta lefogni Kelemen Kristóf kezét. Ha nem lehetett ura, parancsolója továbbra is a nagy formáknak, akkor sem hagyta magát. Az ágyban felülve naphosszat formázgatót. Tenyerébe ülték a kisplasztikák: egy Lenin-portré és két leányfej. Egyik a kislánya arcát, a másik Ancsa nővérét tükrözi. Mert nem lehet annak nem alkotni a halál árnyékában sem, aki minden idegszállal, mozdulatával az élethez kötődik.

Belevészte, öntötte önmagát azokba a szobraiba is, amelyeket köztérben, közintézményekben állítottak fel. 3 méter 20 centiméteres büszke férfialakja, a Hátranéző — preparált gipszben — Sándorfalván áll. Ugyanott van Petőfi mellszobra. Hódmezővásárhelyen a közegészségügy úttörőjének, dr. Fodor Józsefnek kemény mészkőből faragott portréja díszíti a KÖJAL parkját. Fábiansztyén főterén talájkuk Arany János bronzportréját a keze alól. A monori gimnáziumban néz ránk József Attila bronz mellszobra. Kulich Gyuláé pedig Budapesten áll, a munkásmozgalom mintájáról elnevezett téren. Mindig, mindenkor nyomon követte az időt, lépést tartott vele. Műtermében abbahagyta vele a szíve a monumentálisnak tervezett Fortissimót, amelynek agyagváltat sikerült lecsévegre kapni, mielőtt a művészre várakozásban szétrepedezett volna.

A félbemaradt Fortissimo

Szeméből. Széles e hazában akkor volt a második honfoglalás népünk történelmében. S az előőrök csapatában lenni — az volt a nagyszerű! A napi előretörések, hódítások és megtorpanások tették romantikussá a folytonos erőfeszítést, amelyet Kelemen Kristóf is úgy megszokott, vérvé vált, hogy csak úgy tudott élni — szüntelen lobogásban.

Nem volt ez nagyon is sok annak a „kiválasztott” nemzedéknek? S vajon ilyen az utána következő és lesz a többi is? Mert az első figyelemztetés után Kelemen Kristóf elhunyt Budapesten, a Lehel út 14-ben. Kelemen Kristóf csak pesti lakos, valójában Szeged, a város környéki községek és a tanyavilág az igazi otthona. Szűkebb hazájából, ahova ma is köti a családi kötelék, Sándorfalváról indult útnak 1946-ban, és alapító tagja volt a szegedi Móróc Zsigmond népi kollégiumnak. A következő állomás a Derkovics-kollégium a képzőművészeti főiskolával.

Hej, azok a fényes szellők! A lendületes élet, teremtés a

semmből. Széles e hazában akkor volt a második honfoglalás népünk történelmében. S az előőrök csapatában lenni — az volt a nagyszerű! A napi előretörések, hódítások és megtorpanások tették romantikussá a folytonos erőfeszítést, amelyet Kelemen Kristóf is úgy megszokott, vérvé vált, hogy csak úgy tudott élni — szüntelen lobogásban.

Nem volt ez nagyon is sok annak a „kiválasztott” nemzedéknek? S vajon ilyen az utána következő és lesz a többi is? Mert az első figyelemztetés után Kelemen Kristóf elhunyt Budapesten, a Lehel út 14-ben. Kelemen Kristóf csak pesti lakos, valójában Szeged, a város környéki községek és a tanyavilág az igazi otthona. Szűkebb hazájából, ahova ma is köti a családi kötelék, Sándorfalváról indult útnak 1946-ban, és alapító tagja volt a szegedi Móróc Zsigmond népi kollégiumnak. A következő állomás a képzőművészeti főiskolával.

Hej, azok a fényes szellők! A lendületes élet, teremtés a

Anyakönyvi hírek

Idikó Mariann, Móra Jánosnak és Selymes Irénnek János, Baráth Istvánnak és Kassai Etelkának István, Csókási Mihálynak és Tóth Máriának Olga, Mária, Martinovics Györgynek és Valarek Idikónak Mária, Idikó, Kovács György Gergelynek és Boros Evának György, Ábrahám Istvánnak és dr. Kiss Juditnak Zita Katalin, Kovács Lajosnak és Csikos Erzsébetnek Idikó, Csóré Ilésnek és Kókai Margitnak Erika, Nemeth Mihálynak és Körmös Margitnak Imre Mihály, Farkas László Istvánnak és Kucora Erzsébetnek László, Venkel Pálnak és Gal Margitnak Zsuzsanna, Margit, Pap Györgynek és Csányi Rozáliának Tibor, Keszeg Jánosnak és Dávid Ágnes Rozáliának Ágnes, Schreiter Tibor Józsefnek és Papp Éva Sárának Tamás, Gábor, Rónai Antal Andrásnak és Törkölty Franciska Aranka, Kertész László Béla, és Szódos Klárának Zolt, Karai Flóriának és Fűrész Gellának Flórián Csaba, Pinter Istvánnak és Tóth Annának Anikó, Tóth Imrénének és Ungi Éva Margitnak Gábor Zoltán, Kálmán Ferencnek és Hajós Rozáliának László, Csehák Tamásnak és Kosztin Zarkának Tamás, Hódi Józsefnek és Szabó Batács Klára Ibolyának Tamás, Petőcz Sándor Antalnak és Várhelyi Erzsébetnek Zoltán, Király Józsefnek és Bódi Matild Katalinnak Annamária, Vetrő Lajosnak és Bakacsi Juliannának László, Barta Istvánnak és Szirácz Erzsébet Agnesnek Szabolcs, Barta Istvánnak és Szirácz Erzsébet Agnesnek György, Szekeres Ferencnek és Mészáros Erzsébet Máriának Idikó Veronika, Kiss Ilés Antalnak és Tóth Magdolnának Ágota, Móra Józsefnek és Korom Máriának Zolt József, May Károly Istvánnak és Mereg Máriának Károly, Kiszer László, Kálmán Ferencnek és Kocsó Annának Tünde Anna, Jenői Istvánnak és Király Klára Erzsébetnek István nevű gyermekük született.

Halálozás: Tóth András, Fazekas Ilés, Baksa Béláné Fűtő Flóra Mária, Katona Ferenc, Ilés István, Krizsán Péter, Kertész Lukács Sándorné Simon Julianna, Gila Ferencné Kádár Valéria Irén, Kormány János, Koczánics Istvánné Kádár Magdolna, Okró István, Tóth Ferenc, Pajkó Józsefné Lektirszki Rozália, Tápai János, Benesik Mihály, Kiss Lajos, Szécsényi Györgyné Khern Ilona, Molnos Béláné Fekete-Szűcs Piroksa,

Bakos Elbert, Zsenkovics Sándor, Konkoly József, Zalai Gabriella, Almási János, Szemlári Józsefné Csala Anna, Balogh Aladár, Zsigmond Mihályné Farkas Julianna Erzsébet, Temesi Mihályné Bakacsi Piroksa, Havincsák Mihály, Dóczy Imre, Brunner Jánosné Simonovics Matild, Nagy Istvánné Lukács Franciska, Belova Pálné Turi Rozália, Móróc Imréné Kunos Rozália, Juhász Jánosné Tóth Anna, Takács Mihályné Papp Terezia, Makra Szilveszterné Komocsin Rozália meghalt.

II. KERÜLET
Házasság: Nagy István és Marek Mária Piroksa, Szabó József és Hajdu Irén, Arany László Antal és Vazorka Terezia, Zombor Gábor és Lakatos Irén, Farkas József és Sándor Mária Magdolna, Hunyadi Bálint Károly és Vasvári Erzsébet Franciska, Csapi Benő és Halmi Etelka, Oszip András és Nagy Torna Katalin, Cizmadia László és Lányi Mária, Ecsédi Péter és László Katalin, Nagy László és Csizik Anna házasságot kötöttek.

Halálozás: Varga János, Fogas Imréné Horák Anna, Főrgeteg Lászlóné Kazi Mária meghalt.

III. KERÜLET
Házasság: Kovács István József és Győri Judit Ida, Szalma Sándor és Szilágyi Anna Mária, Nádasdi Mihály Matyás és Antal Julianna, Bánys János és Nyerges Eszter, Hegyi Miklós és Juhász Terezia Mária, Tölgyes János István és Bálint Ibolya Etelka, Bagoly Imre és Burkus Terezia Irén házasságot kötöttek.

Születés: dr. Csajbók Ernőnek és Papp Éva Ilonának Eva Adrienne, Kovács Józsefnek és Ács Irénnek Sándor, Mag Belának és Barancs Katalin Etelkának Béla, Szauer Károly Sándornak és Gondós Etelka Evának Nikolette Renáta, Tápai Józsefnek és Fogas Juliannának Ágnes, Pásztor Ferencnek és Fazekas Máriának Ferenc, Török Imre Györgynek és Tölgyesi Olga Rozsának Olga, Dudás Sándor Józsefnek és Rácz Erzsébetnek Ágnes, Lázár Györgynek és Juhász Juliannának Péter, Lógi Imrénének és Vigh Gzellának Csaba, Nyári József Jenőnek és Simon-Jórárt Etelkának Erika Erzsébet, Hargitai Istvánnak és Halmi Magdolnának István, Szabó Jánosnak és Kovács Rozáliának Anita, Szalay József Gyulának és Fogas Annának Csaba József nevű gyermekük született.

Halálozás: Bóka Ferenc, Höhn József, Bálint Andrásné Michail Julianna, Farkas Mihály, Pap Imréné, Ábrahám Julianna, Császár József, Kiss János, Csala János, Barna István, Molnár Istvánné Szidor Katalin, Sándor Sándor, Mészáros József, Müller János meghalt.

Siklós János:

Végig az úton

20. A szovjet diplomácia okos manőverezésével elhárította a katasztrófát, Kuba megmaradt. Békés építomunkánk folytatódott.

A fölített kérdésre adandó válasza most már sor kerülhet, Erdemes volt-e így végigjárni a negyedszázados időt? Válaszaimnak eddig két évtizedből szedeegetett mozaikot mutattam be, pályánk izgalmas, mozgalmas sodrából, Negyedszázadi nyúló időnk sem volt zavartalan, de eseményei annyira közeli, hogy a részletes emlékezés szükségtelen. Három mondatos válasz, felelet után akár letehetném a tollat. De még két okom is van, miért nem hagyhatom ennyiben. Az egyiket egyetemisták által rendezett házi-buli szolgáltatta. Tréfák és beat-számok szünetében valahogyan szóba került a következő nemzedékek életpályája. Egy korszakállás fiú mesélte el, hogy azért készül orvosnak, mert az apja is az és a társadalomban különleges helyet biztosító foglalkozásnak tartja. Korszakállás kicsit idősebbnek mutatja a fiatalembert, először kész orvosnak néztem, pedig csak harmadéves. Kiegészítőzött, józan életfelfogása, értelme, műveltsége szimpatikusá tette. Nem vár különösebbet az élettől, elvégzi az

egyetemet, belgyógyászatból szeretne szakvizsgázni és azután majd meglátja. Bizonygatta, hogy nem esne neheze a körzeti munka sem. Politikával, közélettel nem foglalkozik. Azt mondja, az efféle kérdések semmilyen hatást sem gyakorolnak rá. Bevágja az ideológiai tantárgyakat, meg amit még kíván a tanulás, aztán kész.

Furcsán, de nem egyénieskedő módon látja a közeletet. Szakmát akar tanulni, abban szeretne jeleskedni és nem a „szószátyárkodásban”. Így mondta: „szószátyárkodás”. Biztosan valahol rossz tapasztalatokat szerzett. Eszrevehette, hogy megsértett, ezért gyorsan hozzátette: szerinte a jövő közelete nem hasonlít majd a maihoz. Úgy értelmezi a jövőt, hogy majd a ráció, tehát az érzokok alapján rendeződnek el a dolgok. Kevesebb szerepet kap a szubjektivitás és zsugorodik majd az érzelmi tényezők szerepe is. A gazdasági okok meg a mérhető pénzügyi tényezők, tudományosanabb kimunkált objektivitás határozza meg a nagy és közepes, de mégis csak sorsdöntő kérdéseket.

Sokat ér majd az, hogy ki milyen szakmai felkészültségű. Átrendeződik az emberi értékek mérése, szintén érzokok alapján; kisebb jelentőséget kap az elődöktől hozott dicsőség, mint most. A mai protekció tartalma is nagyot változik, mert később sok minden nem lesz különleges, amit ma még összeköttetések nélkül nem lehet elérni. A valóságos tudás is nagyobb becsülethez és anyagi elismeréshez jut. A semmitmondó sablonok jobban kivesznek az emberi érintkezésből.

Ezt nekem egy huszonegy esztendő, korszakállás fiú mondta el, aki egyébként a közélet iránt közömbös. Alig tudtam palástolni megrökönyödésemet. Elmondta, és a következő

egyetemet, belgyógyászatból szeretne szakvizsgázni és azután majd meglátja. Bizonygatta, hogy nem esne neheze a körzeti munka sem. Politikával, közélettel nem foglalkozik. Azt mondja, az efféle kérdések semmilyen hatást sem gyakorolnak rá. Bevágja az ideológiai tantárgyakat, meg amit még kíván a tanulás, aztán kész.

Furcsán, de nem egyénieskedő módon látja a közeletet. Szakmát akar tanulni, abban szeretne jeleskedni és nem a „szószátyárkodásban”. Így mondta: „szószátyárkodás”. Biztosan valahol rossz tapasztalatokat szerzett. Eszrevehette, hogy megsértett, ezért gyorsan hozzátette: szerinte a jövő közelete nem hasonlít majd a maihoz. Úgy értelmezi a jövőt, hogy majd a ráció, tehát az érzokok alapján rendeződnek el a dolgok. Kevesebb szerepet kap a szubjektivitás és zsugorodik majd az érzelmi tényezők szerepe is. A gazdasági okok meg a mérhető pénzügyi tényezők, tudományosanabb kimunkált objektivitás határozza meg a nagy és közepes, de mégis csak sorsdöntő kérdéseket.

Sokat ér majd az, hogy ki milyen szakmai felkészültségű. Átrendeződik az emberi értékek mérése, szintén érzokok alapján; kisebb jelentőséget kap az elődöktől hozott dicsőség, mint most. A mai protekció tartalma is nagyot változik, mert később sok minden nem lesz különleges, amit ma még összeköttetések nélkül nem lehet elérni. A valóságos tudás is nagyobb becsülethez és anyagi elismeréshez jut. A semmitmondó sablonok jobban kivesznek az emberi érintkezésből.

Ezt nekem egy huszonegy esztendő, korszakállás fiú mondta el, aki egyébként a közélet iránt közömbös. Alig tudtam palástolni megrökönyödésemet. Elmondta, és a következő

tíz percben már olyan láb- és deréksavargató, hajladozó táncot járt... Mi lenne akkor, ha még érdekelné is a közelet és a politika?

Befejeztem a tanulmányozást. Kipróbáltam én is egy mai buli-táncot. Annyit már tudtam, hogy legcélszerűbb az olyan kézmozdulat, mintha az ember törülközővel a saját hátát dörzsölné. A hátracsavarodott karok mozgása, párosítva has-táncmimikciával és kacskaringós lábrázással — nagyjából kifejezi valamelyik mostani tánc furfangos alapvonását.

Az első bajt nyomban észrevettem, mert a búzavirág szemű, nyúlánk partnerem mozgása mellett én igencsak slamposan, szögletesen vertem a taktust. A másik hiba még nagyobb volt, mert három perc múltán az ingem olyan vizes lett a hátamon, mintha a kékitő-öblítőből húztam volna magamra. A tudom meg úgy sípolt, mint a pianóban szóló hawaii gitár. Rösteltem abbahagyni, reméltem, majd csak vége lesz ennek a számnak. Nem tudtam, sajnos, hogy olyan mikrolemeszt pörgetnek, amelyikről hat-hét táncszám meg egyhuztomban legalább fél óráig. Hiába, kidőltem. Ha végigtáncolom a lemezt, nincsen olyan intenzív ápolási osztálya még Petri Gábor professzornak sem, amelyik megmentene a Gyevitemetől.

Elhúzódtam a sarokba. Néha-néha odasündörgött egy-egy fiú vagy lány és megkérdezte: „hogy vagyunk, bátyám?” Még szerencse, hogy nem úgy szóltak: „na, élünk még, élünk még, bácsikám”? Más világ az övék, nem azonos az enyémel. Kicsit mazarumba süppedtem a fáradtságtól, meg a nosztalgiaától, és azon tűnődtem, hogy mit tartanak majd róluuk ezek a kedves utánuk következők. A maguk esszésségével, képzettségével, lendületes erejükkel.

(Folytatjuk.)